

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἐβδομαδιαία ἠλεκτρονική ἔκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 1ο / Τεύχος: 42 Κυριακή 10ῆ Νοεμβρίου 2024 {Ἑκτακτὴ Ἑκδοση}</p> <p style="text-align: center;">Τερεντίου καὶ Νεονίλλης μαρτύρων (28ῆ Ὀκτωβρίου π. Ἑορ.) Σύναξις πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονίκη Ἁγίων</p>
---	--	---

Πνευματικά Σημειώματα

ΛΟΓΟΣ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 2024

Θέμα: 100 χρόνια μαρτυρίας καὶ προβληματισμοῦ

Ὁμιλία ἡ ὁποία ἐκφωνήθηκε ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου στὴν αἴθουσα τοῦ Πολιτιστικοῦ Κέντρου "Χρήστου Τσακίρη" τοῦ Δήμου Παύλου Μελά τὴν Κυριακὴ 10 Νοεμβρίου κατὰ τὴ Συνοδικὴ Ἐκδήλωση τοῦ Ἁγίου Δημητρίου 2024.

Δοξολογία ἀναπέμπουμε στὸν Πανάγαθο Θεὸ πού μᾶς ἀξίωσε νὰ βρεθοῦμε ἐδῶ, νὰ μοιραστοῦμε τὴ χαρὰ τῆς ἐν Χριστῷ συνάντησης καὶ νὰ ἐπαληθεύσουμε, μὲ τὴ μαρτυρία τῆς ζωῆς μας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σχέση, τὴ συνδιαλλαγὴ τῆς συγγνώμης καὶ τῆς συγχωρήσεως. Ἡ εὐχαριστιακὴ συνάντηση, ἡ ἀνθρώπινη συναλλαγὴ μὲ κατανόηση, ἀλληλοπεριχώρηση καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἄλλο ἀποτελεῖ βασικὸ καὶ πρωταρχικὸ στοιχεῖο πνευματικῆς προκοπῆς καὶ ἀνάπτυξης καὶ ὄχι ἀπλὰ μόνο μία κοινωνικὴ δεξιότητα.

Αρχικά, θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικο

καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο ποὺ μοῦ ἀνέθεσαν νὰ ἐκφωνήσω αὐτὸν τὸν σύντομο λόγο. Ἐπίσης, τοὺς Σεβασμιωτάτους, Ἁγίους Ἀρχιερεῖς ἕναν πρὸς ἕναν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιο, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομο, Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιο, Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντα, καὶ τὸν Θεοφιλέστατο Ταλαντίου κ. Καλλίνικο γιὰ τὴν τιμητικὴ τους παρουσία.

Ἡ Ἐκκλησία μας μέσα σὲ πανηγυρικὸ κλίμα ἐόρτασε τὴν Παρασκευὴ τῆς μνήμης τοῦ Πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, μὲ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο καί, ἐν συνεχείᾳ, μὲ τὴν λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου πρὸς ἁγιασμὸ τῆς πόλεώς μας. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, Σάββατο, ἐόρτασε τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Νέστορος μὲ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νέστορος, ὁ ὁποῖος βρίσκεται κοντὰ στὸν τόπο μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ σήμερα, Κυριακὴ, καὶ πάλι μὲ τὸ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν τιμήθηκαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία μας μνημόνευσε τοὺς ἡρωϊκῶς πεσόντας ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1912 ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἀποτελεῖ ἕναν νοητὸ φάρο τῆς Ῥωμηοσύνης καὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἀποτελεῖ πρόσωπο ποὺ ἐνώνει τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ τὴν ἱστορία μας. Ἐνώνει τὴ ζωὴ τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ μὲ τὴν πραγματικὴ Ζωή, τὴν Ἀλήθεια καὶ τὸ Φῶς. Ὁ χριστιανὸς ἐνώνεται μὲ τὸν Ἅγιο Δημήτριο, ἐφόσον ὁ ἴδιος πιστεύει στὴν πρεσβεία του καὶ στὸ φῶς τῆς Ἀληθινῆς Πίστεώς μας. Ἐμεῖς, ὅλοι ἐδῶ σὲ αὐτὴν τὴν σύναξη, ἐὰν λέγαμε ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, δὲν θὰ ὑπερβάλλαμε καθόλου. Τὸ ἀντίθετο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε. Γιὰ νὰ βρισκόμαστε ἐδῶ, πιστεύουμε στὸν Ἅγιο Δημήτριο, στὴν πρεσβεία τοῦ Ἁγίου, ἢ ὁποῖα, ὅπως τότε, τὸ 1912, ποὺ ἀπελευθέρωσε τὴν πόλη μας τὴ Θεσσαλονίκη, ἔτσι καὶ τώρα εἶναι ἱκανὴ νὰ θαυματουργεῖ καὶ νὰ ἐλευθερώνει τὸν σύγχρονο Ῥωμῆ ἀπὸ κάθε τι ποὺ τὸν καθηλώνει.

Ο Άγιος Δημήτριος πάντα μιλάει στην καρδιά του ελεύθερου ανθρώπου, στην καρδιά εκείνη που δεν έχει υποδουλωθεί και αντιμετωπίζει με ευθύτητα την αμαρτωλότητά της, και στην καρδιά εκείνη που δεν έχει υποταχθεί στο αναισθητικό της ειρήνης δίχως ελευθερία. Όπως ακριβώς δεν υποτάχθηκε το ελεύθερο πνεύμα του Ρωμηού, για 500 χρόνια έδω στη Μακεδονία, και έφερε την ελευθερία στη Θεσσαλονίκη μας, έτσι ακριβώς και εμείς ζώντας με αυτό το πνεύμα, δεν υποτασσόμαστε. Με αυτόν τον τρόπο μόνο συνεχίζει η ιστορία μας. Με αυτόν τον τρόπο συνδέεται το πριν και το τώρα της ιστορίας. Εμείς σήμερα με τη ζωή μας ένσαρκώνουμε το παρόν σε ζώσα πίστη και μεταμορφώνουμε την καθημερινότητά μας, την οικογένειά μας, την κοινωνία μας σε ανάσταση ζωής και έλπιδα για το μέλλον.

Η Ορθόδοξη Πίστη και «Ρωμηοσύνη» είναι δύο ταυτόσημες έννοιες που έχουν κρατήσει τον αυτοπροσδιορισμό μας ως Έλληνες μέχρι σήμερα. Συνιστούν την ιστορική μας συνείδηση και τον λόγο ύπαρξής μας. Δίχως αυτές δεν θα υπήρχαμε σήμερα. Δεν θα γνωρίζαμε, επί παραδείγματι, τον προστάτη μας Άγιο Δημήτριο, δεν θα είχαμε ακόμα και τις πρόσφατες ένδοξες και ήρωικες στιγμές της σύγχρονης ιστορίας μας, αυτές του έπους του '40. Ουσιαστικά αποτελούν συστατικά επιβίωσης και λειτουργούν σαν ένα έναϊο όλον εθνικής αυτοσυνειδησίας που μεγαλούργησε και μεγαλουργεί κάτω από ακραίες συνθήκες και αυτό το μαρτυρεί αταπόδεκτα και η ιστορία μας.

Για παράδειγμα, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ή λεγομένη Βυζαντινή, είναι η μοναδική αυτοκρατορία στην παγκόσμια ιστορία που κράτησε πάνω από 1100 χρόνια. Η επανάσταση του 1821 όραματιζόταν την απελευθέρωση όχι μόνον της σημερινής Ελλάδας, αλλά και της Κωνσταντινούπολης και της Ρωμανίας ακόμη, δηλαδή σχεδόν όλων των Βαλκανίων. Τί ήταν, άραγε, αυτό που κράτησε αμείωτη για 400 χρόνια - και στη Μακεδονία μας για 500 χρόνια - την έλπιδα της απελευθέρωσης της Βασιλίδος των πόλεων; Τί είναι αυτό που μᾶς κάνει να αισθανόμαστε σαν να μην πέρασε μία ημέρα, σαν να ήταν χθές η ημέρα της πτώσης της Κωνσταντινούπολης;

Τί ήταν, άραγε, αυτό που έκανε τον έλληνισμό να άντέξει στην περίοδο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου κάτω από τρεις διαφορετικές κατοχές, τη γερμανική, αλλά και τις δύο χειρότερες, την ιταλική και την βουλγαρική. Και λέω «χειρότερες», διότι αυτές επέβαλαν να όμιλοϋν οι έλληνικοί πληθυσμοί τη γλώσσα τών κατακτητῶν μέσα σε έλληνικές δημόσιες ύπηρεσίες· στα Έπτάνησα τὰ ιταλικά, και στην Άνατολική Μακεδονία τὰ βουλγαρικά.

Τί ήταν αυτό, άραγε, που κράτησε για άλλη μιὰ φορά τον έλληνισμό; Η Πόλη μπορεί να έπεσε, αλλά τὸ φρόνημα τοῦ Ῥωμηοῦ ἀκόμα ἐπιβιώνει και ὑπάρχει. Αυτό τὸ χαρακτηρίζω, ἀν μου ἐπιτρέπεται ὁ χαρακτηρισμός, «λογισμικὸ Ῥωμηός»· εἶναι ἓνα ἐνεργοποιημένο λογισμικὸ τὸ ὁποῖο ἔχει αὐτορύθμιση με τὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας· λογισμικὸ που προσανατολίζει και χαράζει πορεία ἀκόμα και σε δύσκολες ἔως και ἀκραῖες συνθῆκες περιβάλλοντος· λογισμικὸ που λειτουργεῖ μόνον με τὴν καρδιά και τὴ συνείδηση τοῦ Ῥωμηοῦ, δηλαδή μόνον ἐὰν ἐγὼ ὡς Ῥωμηός πιστεύω στὸν Ἀληθινὸ Θεό.

Πεῖτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί εἶναι αὐτὸ που κρατᾶ σήμερα τοὺς κρυφοχριστιανούς μέσα στη Μικρὰ Ἀσία; Νωρίτερα, μίλησα για 500 χρόνια ἐπιβίωσης, και αὐτὸ λέμε και - πράγματι εἶναι - θαυμαστό. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἱστορία τῆς ἐπιβίωσης τῆς Ῥωμηοσύνης δὲν τελείωσε. Συνεχίζει κάτω ἀπὸ ἀκραῖες συνθῆκες κατοχῆς και ἐπιβίωσης κρυφῶν χριστιανῶν. Γράφεται ἀκόμα ἡ ἱστορία τῆς Ῥωμηοσύνης μέσα στις ἐσχατιές τῆς Μικρᾶς Ἀσίας και ὄχι μόνο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μέσα ἐκεῖ που μᾶς περιμένουν με τὴ λαμπάδα τῆς ἐλευθεριᾶς ἀναμμένη. Διατηροῦν ἀκόμα ἀδούλωτο τὸ ἐλεύθερο φρόνημα τῆς Ῥωμηοσύνης, ὅπως τὸ ἐξέφρασε και ὁ τελευταῖος αὐτοκράτοράς μας, ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος. Πῶς ἄραγε διατηροῦν τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθεριᾶς; Τί εἶναι αὐτὸ που συντηρεῖ ἀμείωτο τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιβίωσης;

Εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη μας. Εἶναι ἡ Ἀλήθεια, εἶναι τὸ Φῶς. Ὁ Ῥωμηός ποτὲ δὲν σταμάτησε νὰ ἀσκεῖται και νὰ βιώνει

τὴν Ἀλήθεια, νὰ ἔχει τὴ θεωρία καὶ τὴν πράξη. Φέρει μέσα του τὸ «Λογισμικὸ τῆς Ῥωμηοσύνης» καὶ αὐτὸ τὸ λογισμικὸ λειτουργεῖ ὡς ἐξῆς: ὅποιος πραγματεύεται τὴν Ἀλήθεια, ὅποιος βιώνει τὴν Ἀλήθεια, ὅποιος εἶναι ἕτοιμος νὰ θυσιαστεῖ γιὰ τὴν Ἀλήθεια, σημαίνει ὅτι συνομιλεῖ μὲ τὸν Ἀληθινὸ Θεὸ ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς, χρώματος καὶ γλώσσας. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀυθεντικὸς χριστιανὸς, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ Ῥωμηὸς. Ὅ,τι καὶ νὰ ἀντιμετωπίζει, βγαίνει πάντα νικητῆς μὲ τὸ φῶς ποὺ ἔχει μέσα στὴν καρδιά του, μὲ τὴν Ἀληθινὴ Πίστη. Μετατρέπει τὸ δύσκολο σὲ ἀπλό, τὸ ἀδιέξοδο σὲ προσανατολισμὸ καὶ τὸν θάνατο σὲ ἀνάσταση.

Τούτη τὴν ὥρα δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ὑποκλιθῶ στὴν ἱστορία καὶ εἰδικὰ στοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους ποὺ μέχρι σήμερα κρατᾶνε ψηλὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη μας καὶ τὴ Ῥωμηοσύνη μας, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν σημερινῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδας. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὅλους ἐμᾶς ποὺ βρισκόμαστε ἐδῶ, στὴν ἡσυχία καὶ στὸν πολιτισμὸ μας, τὸν ὁποῖο μᾶς ἔχει ἀντιπροσφέρει ἀπλόχερα ἢ δύση μὲ τὴν φθορὰ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου, μᾶς κρατᾶνε ψηλά στοὺς ὤμους τους καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ τὸ Ῥωμαῖκο φρόνημα ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζεται στὴν ἐποχὴ μας. Ἐφέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐορτολογίου, γεγονὸς τὸ ὁποῖο, ἀναμφισβήτητα, ἔχει πληγώσει ἐσωτερικὰ τὴ Ῥωμηοσύνη. Σὲ μία ἐποχὴ σὰν αὐτὴ τοῦ 1924, δύο χρόνια ἀμέσως μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ, ἦρθε νὰ πληγώσει τὸ Ῥωμαῖκο φρόνημα μία ἀλλαγὴ, ἢ ὁποῖα σκοπὸ εἶχε, ὅπως εἰπώθηκε, τὸν κοινὸ ἐορτασμὸ τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν μὲ τὴ δύση. Αὐτὴ ἡ ἡμερολογιακὴ ἀλλαγὴ μετὰ ἀπὸ μία τόσο τραγικὴ ἐθνικὴ ταπείνωση φάνηκε ὅτι ἦταν ἡ προσδοκώμενη εὐκαιρία γιὰ κάποια ἐξωτερικὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν σκοπὸ νὰ ὑλοποιήσουν σχέδια διχασμοῦ καὶ περισσότερης ταπείνωσης τοῦ Ῥωμαῖκου φρονήματος. Τελικά, οἱ πρωτεργάτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μίλησαν γιὰ πρόοδο, τὴν πρόοδο τῆς ἐνότητος ἀνατολῆς καὶ δύσης, τὴν ὁποῖα μέχρι καὶ σήμερα, ὅσο καὶ νὰ ὑπογράφονται συμφωνίες, δὲν κατάφεραν, διότι δὲν μπορεῖ ὁ

Ῥωμηὸς νὰ συμπορευθεῖ μὲ τὸν Λατῖνο πνευματικά, δὲν μπορεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ ταυτιστεῖ μὲ τοὺς Λατίνους τῆς δύσης. Αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τοὺς Λατίνους οὔτε ὅταν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα μὲ τὴ λεγομένη Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Σήμερα, ἀπὸ πρακτικῆς πλευρᾶς εἶναι φύσει ἀδύνατον, εἰδικὰ στὴν ἐποχὴ μας, διότι τὸ χάσμα ἔχει μεγαλώσει ἀκόμα περισσότερο καὶ οἱ διαφορὲς πλέον εἶναι δακριτὲς καὶ ἀποτελοῦν ἐμπόδιο βασικῆς ἐπικοινωνίας. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ φέρει τὴν ἔνωση μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ δύσης εἶναι εἴτε νὰ μετανοήσουν οἱ Λατῖνοι εἴτε ἐμεῖς νὰ ἀλλάξουμε ἐσωτερικὰ καὶ νὰ πιστεύουμε σὲ ἕναν Χριστὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει.

Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου μὲ τὶς πολλὰς ὑποσχέσεις, τελικά, ἔφερε τὴ Ῥωμηοσύνη ἀντιμέτωπη μὲ ἕναν ἡμερολογιακὸ διχασμό, ὁ ὁποῖος περισσότερο διχάζει, παρὰ ἐνώνει, περισσότερο ἀποπροσανατολίζει καὶ προσθέτει προβλήματα, παρὰ θεραπεύει. Τὰ ἐπιχειρήματα «εἴμαστε τὸ ἴδιο», «εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί» καὶ «τὸ νέο ἡμερολόγιο εἶναι μία διόρθωση τοῦ παλαιοῦ» εἶναι λογικὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα πείθουν μὲν προσωρινά, φέρουν ὅμως ἕνα διπλὸ ἀντιφατικὸ μήνυμα.

Τὸ πρῶτο μήνυμα εἶναι τὸ λογικὸ, διατυπώνεται μία πληροφορία καὶ πείθει μὲ ἐπιχειρήματα τὸν ἀπλὸ χριστιανό, δηλαδὴ τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι θέμα ἐπιστημονικὸ καὶ ὄχι θεολογικὸ. Τὸ δεύτερο μήνυμα εἶναι ἡ ἐνότητα, ἡ ὁποία ὅμως προσβάλλεται, διότι εἰσάγεται ἕνα δεύτερο ἐορτολόγιο, τὸ ἐορτολόγιο τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ἡ ἀντίφαση εἶναι τὰ δύο μηνύματα μὲ διαφορετικὴ κατεύθυνση. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἕνα ἰσχυρὸ μήνυμα καὶ γίνεται εὐκόλα ἀποδεκτὸ στὸν κοινὸ νοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐνότητα προσβάλλεται καὶ ἡ εἰσαγωγὴ δύο διαφορετικῶν ἐορτολογίων, νέου καὶ παλαιοῦ, τουλάχιστον ἀποπροσανατολίζει. Δημιουργεῖ πρακτικὰ προβλήματα, παράγει ἀντιθέσεις, ἐνεργοποιεῖ ἀντιστάσεις σὲ βαθμὸ ποὺ δικαιολογεῖ τὴ σημερινὴ εἰκόνα τῆς διαφορᾶς νέου καὶ παλαιοῦ.

Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν ὑπῆρχε ἓνα ἡμερολόγιο καὶ ἓνα ἑορτολόγιο, δὲν θὰ ὑπῆρχε πρόβλημα. Τὸ πρόβλημα προέκυψε ἐπειδὴ τὸ μήνυμα τῆς ἀλλαγῆς ἦταν ἀντιφατικό. Ἡ σύγχρονη συστημικὴ ἐπιστήμη ἐξηγεῖ: ὅταν τὸ μήνυμα εἶναι ἀντιφατικό σημαίνει δύο διαφορετικὰ μηνύματα σὲ διαφορετικὴ κατεύθυνση. Αὐτὸ ἀπὸ μόνο του παράγει πρόβλημα. Ὁ ἄνθρωπος συγχύζεται διότι θέλει ἐνότητα καὶ ἀπλότητα. Τὸ μήνυμα ἐπειδὴ εἶναι ἀντιφατικό ἀπὸ μόνο του μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ πρόβλημα στὴν ὁποιαδήποτε ἀνθρώπινη λειτουργία. Μὲ ἄλλα λόγια, ἐὰν θὰ θέλαμε νὰ τὸ μεταφέρουμε σὲ ἰατρικοὺς ὄρους, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ εἰσαγωγή ἐνὸς δευτέρου ἑορτολογίου προκάλεσε ψυχοσωματικὸ νόσημα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὸ ψυχοσωματικὸ νόσημα πονάει σὲ ἓνα σημεῖο τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ δυσφορία εἶναι τέτοια, πὺ προκαλεῖ πόνο καὶ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή, λειτουργεῖ ὅπως ἡ Σκλήρυνση κατὰ Πλάκας, ἡ ὁποῖα μειώνει τὴ λειτουργία τῆς βάδισης ἢ τῆς ὄρασης καὶ ἡ βλάβη ἐστιάζεται σὲ ἓνα σημεῖο τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ βλάβη αὐτὴ ἀρκεῖ γιὰ νὰ ὑποφέρει ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Ἐὰν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ 1924 εἶχε σαφὲς μήνυμα, τότε θὰ μίλαγε γιὰ ἓνα ἡμερολόγιο συνδεδεμένο μὲ ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο καὶ αὐτὸ θὰ ἐνίσχυε τὴν ἐνότητα. Δυστυχῶς, δὲν ἔγινε κάτι τέτοιο. Αὐτὸ πὺ προτάθηκε ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐποχὴ τῆς μεταρρύθμισης τοῦ 1924 ἦταν νὰ ἀλλάξῃ τὸ ἡμερολόγιο καὶ νὰ παραμείνῃ τὸ ἑορτολόγιο στὰ πρότυπα τῆς ἀλλαγῆς, ὅπως ἔγινε στὴ Ῥωσία καὶ στὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πὺ σήμερα ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο συνδεδεμένο μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Δηλαδή, γνωρίζουν οἱ χριστιανοὶ πὺ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο σὲ ἄλλα ὀρθόδοξα κράτη ὅτι τὰ Χριστούγεννα εἶναι στὶς 7 Ἰανουαρίου καὶ ὄχι στὶς 25 Δεκεμβρίου. Γνωρίζουν ὅτι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἶναι στὶς 14 Ἰανουαρίου καὶ ὄχι τὴν 1η Ἰανουαρίου. Δηλαδή, ἄλλαξαν τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο, ἀλλὰ παρέμεινε τὸ ἴδιο ἑορτολόγιο.

Αντίθετα, στην Ελλάδα με την αλλαγή του ημερολογίου δημιουργήθηκαν δύο έορτολόγια. Για παράδειγμα, στην Κρατούσα Έκκλησία ακολουθείται το έορτολόγιο σύμφωνα με το πολιτικό ημερολόγιο και, ταυτόχρονα, παρέμεινε και το παλαιό έορτολόγιο, το οποίο ακολουθούν σήμερα το Άγιον Όρος, ὀρθόδοξα κράτη καθώς και οί παλαιοημερολογίτες ἐντός και ἐκτός Ἑλλάδος. Ἐάν παρέμενε ὁ ἀρχικὸς σχεδιασμὸς και στην Ελλάδα, ὅπως και στὰ περισσότερα ὀρθόδοξα κράτη, σήμερα δὲν θὰ μιλάγαμε για νέο και παλαιὸ ἢ για νεοημερολογίτες και παλαιοημερολογίτες. Δὲν θὰ σκεφτόμασταν ὅτι ἡ κρατούσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας εἶναι μειοψηφία σὲ παγκόσμια νούμερα, ἐπειδὴ ἀκολουθεῖ τὸ νέο έορτολόγιο.

Ἡ αλλαγή του ημερολογίου εἶναι κατανοητὴ και σύμφωνη ἀπὸ ὅλους μας. Ἡ εἰσαγωγή, ὅμως, ἐνὸς δευτέρου έορτολογίου εἶναι τὸ πρόβλημα και ἐπιμένω ὅτι εἶναι πολὺ σοβαρὸ τὸ θέμα, διότι ἡ αλλαγή αὐτὴ εἶναι ἀντιφατικὴ και ἐπηρεάζει τὴν Ἑλλάδα και κοινωνικά, καθώς και σὲ πολλὰ ἄλλα ἐπίπεδα ἐπικοινωνίας, πράγμα τὸ ὁποῖο ἀπὸ μόνο του σὰν θέμα θὰ χρειαζόταν εἰδικὴ διάλεξη για νὰ ἀναλυθεῖ διεξοδικά, δὲν εἶναι ὅμως τῆς παρούσης. Ἡ Ἐκκλησία ἐνώνει, ἡ Ἐκκλησία προσανατολίζει και, ἀκόμα και μέσα στη σκλαβιά, ἡ Ἐκκλησία διαμόρφωσε και καθόρισε τὴν ἱστορία μας ὡς ἔθνος. Αὐτὸ εἶναι αὐταπόδεικτο και αὐτὸ ὅλοι τὸ πιστεύουμε. Ἡ αλλαγή θὰ μποροῦσε πράγματι νὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ 1924 χωρίς πρόβλημα, ἐάν ἀπὸ κοινῶν ὅλα τὰ Ὄρθόδοξα Πατριαρχεῖα και ὅλες οἱ Ὄρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀποφάσιζαν νὰ έορτάζουν σὲ ἕνα κοινὸ έορτολόγιο με τὴν εἰσαγωγή του πολιτικῶν ημερολογίου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε. Στην ἐγκύκλιο του 1920 του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως διατυπώθηκε ἡ ἀνάγκη του κοινῶν συνεορτασμοῦ μεταξύ Ὄρθοδόξων και Λατίνων. Αὐτὸ σήμανε αὐτομάτως διαφωνίες, ἀντιπαραθέσεις και ἡ Ῥωμησύνη και πάλι δοκιμάστηκε. Σήμερα, ὅμως, δὲν ὁμιλεῖ κανένας για τὸ ὅτι ἡ αλλαγή εἶχε σκοπὸ τὸν κοινὸ έορτασμὸ με τοὺς Λατίνους, ἀλλὰ τονίζεται ἡ ἀστρονομικὴ διαφορά τῶν 13 ἡμερῶν. Τονίζεται τὸ ἐπίπεδο του χρόνου και ὄχι τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐνότητας.

Τίποτα δὲν θυμίζει τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Μεγάλου Κωνσταντίνου ποὺ ἔνωσε ὅλους τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του κάτω ἀπὸ τὸ κοινὸ Πασχάλιο σὲ ἓνα ἡμερολόγιο καὶ σὲ ἓνα ἑορτολόγιο. Ἡ ἐνότητα εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ ποὺ θὰ πρέπει νὰ εἶναι σὲ προτεραιότητα, παρὰ ὁ χρόνος. Τελικὰ, προτιμήθηκε τὸ ἀντίθετο, δηλαδή θυσιάστηκε ἡ ἐνότητα μπροστὰ στὴν ἡμερολογιακὴ διαφορὰ μὲ τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκρίβειας.

Σήμερα διαπιστώνουμε ὅτι γίνεται λόγος γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους. Προτείνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ἔτσι ὥστε οἱ Λατῖνοι νὰ ἀλλάξουν τὸ Πασχάλιό τους. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι ὅλοι οἱ Λατῖνοι ἑορτάζουν σύμφωνα μὲ τὸ Ὁρθόδοξο Πάσχα, ἄραγε θὰ ἀλλάξει κάτι ἀπὸ τὶς αἱρέσεις τὶς ὁποῖες ἐκφράζουν, ἢ μήπως τελικὰ γιὰ νὰ δείξουμε πόση ἀγάπη ἔχουμε, γυρίσουμε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι μὲ τὸ Πάσχα τῶν Λατίνων; Αὐτὸ ποὺ μένει εἶναι νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξει αὐτὴ ἡ συζήτηση. Εὐχομαί νὰ μὴν πληγωθεῖ καὶ πάλι ἡ Ῥωμηοσύνη καὶ ὑπάρξει διχασμὸς σὲ παλαιοπασχαλίτες καὶ νεοπασχαλίτες.

Ἐντύπωση προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι συζητεῖται τὸ νὰ ὑπάρχει κοινὸς χρονικὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους, ἀλλὰ δὲν γίνεται λόγος γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τῶν Χριστουγέννων μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐνῶ ὑπάρχει εὐαισθησία χρονικῆς ταύτισης τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους, δίδεται προτεραιότητα μόνον ἐκεῖ καὶ δὲν λαμβάνεται μέριμνα γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τῶν Χριστουγέννων νὰ πραγματοποιεῖται χωρὶς χρονολογικὴ διάσπαση νέου καὶ παλαιοῦ ἑορτολογίου. Ἄραγε εἶναι πιὸ εὐκόλη ἢ χρονικὴ ἑορτολογικὴ ἐνότητα μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων παρὰ τῶν Ὁρθοδόξων μεταξύ τους; Τὸ πνεῦμα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦταν ἡ ἐνότητα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων, κάτι στὸ ὁποῖο σήμερα δὲν δίδεται προτεραιότητα. Ἐπιδιώκεται ἐνότητα, ἢ κάτι ἄλλο μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐνότητας;

Αὐτὸ ἴσως, τελικὰ, εἶναι συνέχεια μίας στρατηγικῆς, αὐτῆς τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ λογικὴ τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὅτι ὅλα τὰ

θρησκευματα ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας ἢ ὅτι πιστεύουν ὅλοι στὸν ἴδιο Θεὸ ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ τρόπο, εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς Ῥωμηοσύνης. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, τελικά, πρόσθεσε καὶ νέο πρόβλημα, τὸν οἰκουμενισμό, ὁ ὁποῖος σήμερα κατανοεῖ τὴν ἐνότητα περισσότερο μὲ τὴ δύση παρὰ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων. Σήμερα, ὁ οἰκουμενισμὸς προβάλλεται ὡς εὐφυῆς λύση, ὡς ἐνότητα πάντων τῶν θρησκευμάτων, ἀλλὰ ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη δικαιώνεται ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν ὀλιγοστῶν καὶ τῶν ἐλαχίστων ποὺ φέρουν τὸ γενναῖο φρόνημα τῆς Ῥωμηοσύνης καὶ ποὺ τὸ θαῦμα τῆς ἐπιβίωσης λειτουργεῖ ἀκόμα στὶς συνειδήσεις τους, καθὼς ἀντιστάθηκαν ἀπὸ τὸ 1924 ἕως σήμερα.

Ἐδῶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπισημάνω ὅτι πιὸ εὐκόλα γίνεται μία συζήτηση, ἓνα διάλογος μὲ τοὺς Λατίνους καὶ μὲ κάθε λογῆς ἑτεροδόξους, παρὰ μεταξὺ μας, δηλαδὴ ἀνάμεσα σὲ ἐκπροσώπους τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου. Ἐδῶ πράγματι κάτι δὲν κάνουμε καλὰ ὅλοι μας καὶ ἐδῶ ἔχουμε καὶ προσωπικὴ εὐθύνη ὅλοι μας, ὄχι γιὰ τὰ 100 χρόνια ποὺ πέρασαν, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἐπόμενα ποὺ θὰ ἔρθουν. Ἡ προσωπικὴ μου σκέψη εἶναι ὅτι ἡ Ῥωμηοσύνη ἀπαιτεῖ τὴν ἐν Χριστῶ ἐπικοινωνία μεταξὺ νέου καὶ παλαιοῦ σὲ πλαίσιο ποὺ νὰ θεραπεύει καὶ νὰ μὴν πληγώνει, νὰ προσανατολίζει καὶ νὰ μὴν μπερδεύει, νὰ ἐπαναφέρει τὴν τάξη ἐκεῖ ὅπου λειτουργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ὄχι τὸ ἀνθρώπινο θέλημα σὲ ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο, ὅπως ὀρίζει καὶ ἡ Παράδοσή μας, τὸ παλαιό, τὸ ὁποῖο σήμερα ἀκολουθεῖ ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ δική μας ὕπαρξη ὡς Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου στὴν Ἑλλάδα σὲ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου καὶ σὲ αὐτὴν τὴν ἱστορία τῶν 100 χρόνων ἔχει σημασία ὁμολογιακὴ. Θὰ ἐπαναλάβω τὰ λόγια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου καὶ τὴν ὁμόφωνη στάση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, λέγοντας τὰ ἐξῆς: ὑπάρχουμε ἵνα μαρτυρήσουμε τὴν Ἀλήθεια καὶ ὄχι γιὰ νὰ ὑποκαταστήσουμε τὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Ἡ Ἀποστολικὴ μας Διαδοχὴ ἀποτελεῖ σημαία αὐταπόδεικτης

Παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴν πορεία τῶν 100 χρόνων. Δὲν χρειάζεται νὰ κάνω μνεΐα περὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς μας, διότι θὰ κουράσω, ἀλλὰ μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε ἀναγνώστης νὰ ἐρευνήσει τὸ θέμα ἐδῶ, σὲ ἓνα πολυσέλιδο βιβλίο, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ τὸ βρεῖ κάποιος δωρεὰν στὸν ἰστότοπο τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικά.

Δὲν θέλουμε νὰ εἶμαστε καὶ δὲν εἶμαστε ἀντιγραφή ἢ ἀνταγωνιστὲς μὲ τὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Ἔχουμε ἀναρτήσει τὴ σημαία τῆς ἀλήθειας μὲ σκοπὸ νὰ δείξουμε τὸν προσανατολισμὸ καὶ τὴ σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς Ῥωμηοσύνης ὡς ἓναν νοητὸ ὁδοδείκτη. Αὐτὸ ἐκφράζουμε καὶ προβάλλουμε καὶ τίποτα παραπάνω καί, ταυτόχρονα, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκουμε τίτλους καὶ θέσεις. Ἡ πρόσφατη ἱστορία μας τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ ἀκόμα καὶ μὲ τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διωγμῶν, ἡ πολιτεία μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μὲ τὶς ἀποφάσεις της ἐδίωξαν, φυλάκισαν τοὺς παλαιοημερολογίτες, ὁ Θεὸς ὅμως φανερώθηκε καὶ παρηγόρησε. Τὸ 1925 στὸν Ὑμηττὸ τῆς Ἀττικῆς τὸ θαῦμα τῆς φανερώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸν οὐρανὸ στοὺς τότε διωκόμενους χριστιανοὺς ἦταν παρηγορία καὶ δύναμη. Τὰ ἱερά λείψανα τῶν συγχρόνων Ἁγίων μας, τὰ ὁποῖα εὐωδιάζουν καὶ θαυματουργοῦν, ἀποτελοῦν σημεῖο Θεοῦ, νοητὴ πυξίδα, βάσεις καὶ θεμέλια γιὰ τὸ λειτουργικὸ παρόν. Ὁ διωγμὸς τοῦ 1950, 1952 ἕως καὶ 1954 σφράγισε καὶ κατέσχεσε ναοὺς παλαιοημερολογιτῶν, μὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ σθεναρὴ ἀντίσταση κλήρου καὶ λαοῦ δημιούργησε στὴν Ἑλλάδα τεράστιο ἀριθμὸ ἰδιόκτητων ναῶν καὶ μοναστηριῶν, μερικὰ ἐκ τῶν ὁποῖων ἀποτελοῦν κόσμημα καὶ σημεῖα ἀναφορᾶς γιὰ τὴν τοπικὴ κοινωνία.

Ωστόσο, καὶ πάλι ἡ Ῥωμηοσύνη πληγώθηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παρίσταναν τὸν Ῥωμηό. Ὅπως ὁ Ἐφιάλτης ἀποδυνάμωσε τὴν ἄμυνα τῶν ἡρώων στὶς Θερμοπύλες, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀποδυναμώθηκε ἡ εἰκόνα τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Πρόδωσαν τὸν σκοπὸ τους, ἀμαύρωσαν τὴν εἰκόνα τους καὶ ὁ ἀγῶνας καὶ ἡ θυσία μετετράπησαν σὲ ἰδιοτέλεια καὶ

καιροσκοπισμό. Αυτό όχι τυχαία. Ἐπεισαν μὲ τὸν θόρυβό τους, θόρυβο πού ἠχεῖ σὰν τὸ ἄδειο βαρέλι. Προσωπικότητες ἀδύναμες, μικρότερες τῶν περιστάσεων, ἔχασαν τὸν δρόμο τους, μπερδεύτηκαν στὸ σκηνικὸ τοῦ Γολγοθᾶ καί, ἀντὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸ τῆς θυσίας καὶ τῆς ὁμολογίας, σήκωσαν τὸν σταυρὸ τῆς ἀρνήσεως. Ἐξαπάτησαν τὸν ἑαυτὸ τους μὲ τὸν σταυρὸ τῆς ἀρνήσεως καὶ μετὰ ἦταν πιὸ εὔκολο γιὰ αὐτοὺς νὰ ἐξαπατήσουν ἀπλοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς ἀκολούθησαν.

Τελικά, ἔβαλαν τὴ μητέρα Ἐκκλησία σὲ περιπέτειες. Δίχασαν τὸν χῶρο τοῦ παλαιοῦ, ὅμως ἡ Ῥωμηοσύνη ξέρει νὰ ἐπιβιώνει. Τὸ φῶς δὲν σκιάζεται, ἀλλὰ φαίνεται, ἀποκαλύπτεται καὶ οἱ πραγματικοὶ ἀγωνιστὲς ἀναδεικνύονται ἀπὸ τὸν Θεὸ. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία δὲν μᾶς ἔχει ἀνάγκη. Ἡ Ἐκκλησία θέλει ὑπηρετὲς Χριστοῦ, ὄχι σωτῆρες μὲ ἀκολουθοῦς χωρὶς ἐπίγνωση. Ἐμεῖς μὲ τὴ συνείδηση τοῦ Ῥωμηοῦ πού ὑπηρετεῖ τὴν ἀλήθεια ἔχουμε ἐλπίδες σωτηρίας. Ἀκουμπᾶμε τὸ πρόσωπό μας, τὴ ζωὴ μας ὀλόκληρη στὴν Ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ὑπηρετοῦμε. Ζητᾶμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ Ἐκεῖνος ἄς ἀναδείξει τοὺς καλοὺς ἐργάτες, ἄς παρηγορήσει τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ ἄς φωτίσει τοὺς ἀρνητὲς τῆς ἀληθείας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ὑπαρξῆς μας, νὰ ὑπηρετοῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ συμπορευόμαστε σύμφωνα μὲ τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ μὲ ὅ,τι παραλείψεις καὶ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ἔχουμε. Συνεχίζουμε μὲ πόνο ψυχῆς καὶ λέμε «ὡς ἐδῶ»!

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»! Νὰ προσέξουμε καὶ νὰ σταματήσουμε ἔνεκα τοῦ ἡμερολογίου τὴν ἐσωτερικὴ μας διαμάχη. Πονάει ἡ Ῥωμηοσύνη καὶ ἀπαξιώνεται ὁ ρόλος της ὅσο ἐπιμένουμε σὲ δύο διαφορετικὰ ἔορτολόγια, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν ἀπὸ τὴ μία ἀσάφεια καὶ διχασμὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐτσιθελισμὸ καὶ ἀκρότητες. Προφανῶς, οἱ ἀνθρώπινες σκέψεις καὶ προτάσεις θὰ πέσουν στὸ κενό. Δὲν χρειάζονται καὶ δὲν βοηθοῦν οἱ ἀνθρώπινες σκέψεις. Ἐπίσης, ἄς μὴν περιμένουμε τὸν Θεὸ μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ. Ἐδῶ ἀπαιτεῖται ἡ Θεανθρώπινη παρουσία. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ προχωρήσει μὲ

προσανατολισμὸ πρὸς τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τότε μόνον ὁ Θεὸς θὰ μιλήσει μέσω τῶν Ἁγίων Του. Αὐτὸ εἶναι Θεανθρώπινη παρουσία.

Μὲ ἄλλα λόγια, χρειάζεται μετάνοια καὶ προσευχή. Ἀπὸ τὸ 1924 ὁ τρόπος ποὺ ἀντιμετωπίστηκε τὸ σοβαρὸ θέμα τῆς προσθήκης ἐνὸς δευτέρου ἑορτολογίου - ἢ, διαφορετικά, τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου μὲ τὸ δεῦτερο ἑορτολόγιο - ἦταν τὸ νὰ περιγράφεται ἡ ἀλλαγή ὡς λύση, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ μεταρρύθμιση γέννησε πρόβλημα. Αὐτό, μὲ τὴ σειρά του, πρόσθεσε καὶ ἄλλα ζητήματα, ὅπως ὁ οἰκουμενισμὸς, ποὺ ἐνισχύουν τὴν ἐξίσωση τοῦ προβλήματος, ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐνισχύεται περισσότερο ἡ ἀνάγκη γιὰ προσευχή καὶ μετάνοια καὶ ἡ ἀνάγκη Θεανθρώπινης πρωτοβουλίας. Νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι μας ἐν μετανοίᾳ, νὰ πλησιάσουμε τὸν συνάνθρωπό μας, νὰ μοιραστοῦμε τὶς κοινὲς ἀνησυχίες, καὶ νὰ παραδεχθοῦμε τὰ λάθη μας. Τὰ λάθη τῶν ἄλλων νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ θεραπεύσουμε. Μόνο Θεανθρωπίνως θὰ ἀλλάξουμε, ἐπειδὴ ἡ μοίρα μας εἶναι νὰ εἴμαστε Ῥωμηοὶ καὶ οἱ Ῥωμηοὶ ἐπιβιώνουν καὶ ἀποκαλύπτονται ἐν Χριστῷ.

Ἐν κατακλείδι, ἡ Ῥωμηοσύνη δοκιμάζεται γιὰ ἄλλη μία φορά καὶ ἀπαιτεῖται ἄμεση ἀνάληψη πρωτοβουλιῶν. Πρωτοβουλία σημαίνει, ἀρχικά, μετάνοια καὶ προσευχή. Ἐν συνεχείᾳ, νὰ δοῦμε πὼς μπορούμε νὰ μιλήσουμε θεραπευτικά, χωρὶς νὰ θυσιάζεται ἡ ἐνότητα ἔνεκα τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χρόνου, ὅπως ἔχει γίνει ἔως τώρα. Νὰ προβληθεῖ ἡ Ἀλήθεια. Νὰ ἐστιάσουμε σὲ ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο, ὅπως ἔχει κάνει μέχρι στιγμῆς ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων, στὸ ἑορτολόγιο τῶν Πατέρων μας, στὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο. Νὰ ἐστιάσουμε στὴν ἐνότητα καὶ ὄχι στὸν χρόνο. Νὰ ἐστιάσουμε στὸν λειτουργικὸ χρόνο τῆς ἐνότητας καὶ ὄχι στὸν ἐπιστημονικὸ χρόνο τῆς διάσπασης. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ζητήσει ἐὰν τηρήσαμε τὴν ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια, ἀλλὰ ἐὰν βιώσαμε τὴν ἐνότητα μέσα στὸν λειτουργικὸ χρόνο. Ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης δὲν ἦταν ποτὲ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί, ἄραγε, νὰ ἐπιλέγουμε τὴ μειοψηφία τῆς ἐξυπνάδας καὶ δὲν ἐπιλέγουμε τὴν πλειοψηφία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητας;

Αὐτὸ καλούμαστε ὅλοι ὡς Ῥωμηοὶ νὰ τὸ ἀπαντήσουμε καί, ἐὰν δὲν τὸ ἀπαντήσουμε, τότε αὐτὸ θὰ συναντήσει ἐμᾶς.

Γρηγορεῖτε! Πέρασαν 100 χρόνια. Πόσα θέλουμε ἀκόμα νὰ περάσουν, γιὰ νὰ βιώσουμε τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα στὸν λειτουργικὸ χρόνο ποὺ μᾶς ἔχει ἀπομείνει;

Χρόνια πολλά! Ὁ Ἅγιος Δημήτριος καὶ ἡ Παναγία νὰ σκεπάζει τὸν καθέναν μας, τὴν πόλη μας, τὴν Θεσσαλονίκη, τὸ ἔθνος μας καὶ ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Ῥωμηοὺς.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προσοχή σας.

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἐκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

